

A person with long blonde hair, wearing a brown beanie and a dark jacket, is seen from behind, looking out over a scenic mountain landscape. They are carrying a large tan backpack. The background features a valley with a river, surrounded by mountains under a cloudy sky. The scene is overlaid with white dashed lines and hand-drawn icons, including a paper airplane and a circle around the word 'ROMÁN'.

DIVOKÁ
ALJAŠKA

ROMÁN

K. A. TUCKER

DIVOKÁ
ALJAŠKA

Copyright © 2020 by Kathleen Tucker

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adéla Šotolová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5140-2 (pdf)

**DIVOKÁ
ALJAŠKA**

ROMÁN

K. A. TUCKER

přeložila Adéla Šotolová

Pro Liu a Sadie:

*I kdybych vás nenaučila nic
jiného, snad jste pochopily, jak
je důležitá pevná vůle.*

Pro Stacey:

Za to, že se se mnou směješ.

Pro Juanitu:

Bůh ti žehnej.

Kapitola první

Listopad

„Tak... snad se zase někdy uvidíme.“

Nedokážu ze sebe vypravit ani slovo, srdce mám až v krku, a tak jen přikývnu. Ty poslední čtyři dny s Jonahem v Torontu jsem prožila jako v mlze. V blažené mlze, z níž ještě nedovedu vystoupit. Až se rozloučíme a nabere mě řidič Uberu, poveze domů na zadním sedadle uplakanou hromádku neštěstí.

V Jonahově ledově modrých očích se mihne nečitelný výraz. Stále jsem si nezvykla na to, že nemá vousy, i když musím uznat, že se na tu jeho ostře řezanou tvář s dolíčky pořád nemůžu vynadívat. Zhluboka se nadechne a odvrátí se, přes široké rameno má přehozené příruční zavazadlo a mezi dvěma prsty svírá palubní lístek a cestovní pas.

Sleduju, jak podává své doklady úředníkovi u kontrolní přepážky pro vstup do USA, ten na ně sotva pohlédne a pokyne mu směrem k proskleným bezpečnostním dveřím. Za nimi ho čeká čtrnáctihodinový let zpátky domů. Za okamžik se mi Jonah ztratí z dohledu a zmizí.

Kdoví, kdy ho zase uvidím? Přiletěl sem, aby mi osobně řekl, že se ty poslední dva měsíce, co jsem odjela z Aljašky, cítil mizerně a nechce dopadnout stejně jako můj otec, který celý svůj život tesknil po matce, a že by chtěl najít způsob, jak by to mezi námi mohlo fungovat. Aby mě mohl mít po svém boku.

Stále jsem mu neodpověděla, tak velkého kroku jsem se děsila.

Až doteď.

Cítím, jak ve mně to slůvko sílí – celá se chvěju vzrušením. „Ano!“ V uších mi tepe.

Jonah se ke mně obrátí se zdviženým obočím.

Přeskočilo mi? Možná.

Ale vůbec se za to nestydím.

Vyкроčím k němu a nervózně polknu. „Vrátím se zpátky na Aljašku.“

Protože možnost být znovu s Jonahem – smát se s ním a vzpomínat, mít ho nablízku, probouzet se v jeho náručí – mi jen potvrdila to, co jsem tušila už celé měsíce: Tolik ho miluju a žít v Torontu, když tu není se mnou, pro mě ztrácí smysl.

Tomuhle muži už zkrátka nehodlám dávat sbohem.

Jonah vystoupí z fronty, vrací se zpátky ke mně a upustí tašku k nohám. Je pět hodin ráno a my tu překážíme ostatním cestujícím, kteří nás musejí z obou stran obcházet, aby se stihli odbavit. K uším mi doléhá jejich brblání, ale v tuhle chvíli je mi to jedno. Přísná vráska na Jonahově pěkném čele mi napovídá, že jemu taky. „Myslíš to vážně?“

Přikývnu. „Jo. Myslím, pokud to ty myslíš vážně s tím stěhováním do Anchorage –“

„Kdy?“ dožaduje se odpovědi a jeho hlas náhle zdrsní.

„Nevím. Hned jak to půjde.“ Jak dlouho může člověku trvat, než si zabalí celý svůj život a přestěhuje se do jiné země? Pravda, do země, ve které jsem se narodila a stále mám její občanství, ale už přes dvacet let v ní nežiju.

Oči mu jiskří odhodláním. „Přijed' na Vánoce.“

Zasměju se. „Vždyť do těch už zbývá jen měsíc!“

„No a? Máš snad nějaké jiné plány?“ zpochybní Jonah mou námitku svou typickou přímočarostí. „Za mámou do Osla už se nedostanu. A Aggie s Mabel by byly moc rády, kdybys přijela. Zvláště když s námi poprvé letos nebude Wren. Měla bys přijet.“ Ztěžka polkne, až mu poskočí ohryzek. „Přijed.“

Z jeho slov, z tónu jeho hlasu, z toho, jak se na mě dívá, slyším tichou prosbu. Popravdě řečeno, představa, že budu o svátcích mezi těmi nejbližšími mého zesnulého otce, mě láká čím dál tím víc.

„Tak jo,“ vydechnu rozechvělým hlasem. „Jestli se mi to nějak podaří vymyslet, přijedu. Dorazím, co nejdřív budu moct.“

Přítáhne si mě ke svému pevnému tělu, nakloní se a přitiskne své čelo na moje. „Sakra, Callo, ty mi ale dávaš zabrat.“

Ušklíbnu se a konečky prstů mu přeježu po zarostlé tváři. Předě dvěma dny jsem mu schovala holicí strojek, aby se nemohl oholit. Přišlo mi to jako zasloužená pomsta za to, že mi v létě u sebe na

půdě celé týdny schovával kosmetiku. Jonahovi je to však bohužel úplně fuk. „Promiň. Rozhodla jsem se teprve před chvílkou.“ I když popravdě řečeno jsem to nejspíš věděla celou dobu.

„Jsi si tím ale jistá? Protože nemůžeš říct něco takového a pak z toho vycouvat. Jestli se tam odsud chceme do příštího léta odstěhovat, musím hned nabídnout k prodeji dům –“

„Nehodlám z toho *vycouvat*“, slíbím. „Jsem si stoprocentně jistá, že tě...“ Kousnu se do rtu, abych oddálila vyznání, které mi málem vyklouzlo, a tváře mi přitom zrudnou.

Jonah na mě upřeně hledí s napětím ve tváři. „Že mě co?“

Že tě miluju. Ta tři slova mě pálí na jazyku od chvíle, kdy jsem na naší verandě poprvé zaslechla jeho smích, a přesto stále nemám odvalu mu to říct. Už tak je dost šílené, že jsem sebrala odvalu přestěhovat se kvůli němu na Aljašku. Nejspíš proto, že mě o to požádal. Kdyby mi Jonah řekl, že mě miluje, z pusy by mi okamžitě vyletělo to samé. Ale zatím to ještě nikdy nevyslovil, alespoň ne takhle.

„Jsem si jistá,“ odpovím místo toho.

Upře na mě svůj pronikavý pohled, jako by se snažil číst moje myšlenky. „Tak jo.“

„Tak jo,“ nervózně se zasměju. „Do háje, my do toho fakt jdeme!“

„Jo, jdeme a uvidíš, že to bude skvělý.“ Znovu mě dlouze a vášnivě políbí, vezme mou hlavu do dlaní a prsty mi čechrá rozpuštěné vlasy.

„Nemůžete sakra uhnout?“ zabručí kdosi, Jonah se ode mne odtrhne a na dotyčného vrhne výhružný pohled. Vyzábělý skrček sklopí zrak a tváří se, že to nebyl on.

„Měl bych jít,“ Jonah mrkne na hodinky. „Už tak to sotva stíhám. Kromě toho jsme pěkně vytočili zhruba půlku letiště.“

Stoupnu si na špičky, abych ho ještě naposledy políbila. „Zavolej, hned jak doletíš.“

Odpoví mi jedním ze svých úšklebků, za který bych ho dřív nejradši propleskla, ale místo toho se teď zoufale snažím, abych ho ještě zahlédla. „To bude sranda, až to řekneš Susan.“

Kapitola druhá

Prosinec

„Tak už je to tady!“ prohlásí máma s notnou dávkou patosu, když zahlédne ceduli ke vstupní bráně do Spojených států a její oříškově zelené oči se zalesknou. I v tuhle nekřesťanskou hodinu k bráně proudí davy svátečních cestujících.

„Mami,“ zpražím ji pohledem, „snad neumírám.“

„Vždyť já vím. Jenom...“ Zamáčkne slzu čerstvě nalakovaným nehtem v odstínu brusinky, podle nejnovějšího trendu. „Konečně chápu, proč se moje máma tehdy tak tvářila, když jsem jí oznámila, že se stěhuju na Aljašku. Asi bych jí měla zavolat a omluvit se jí.“

Srdce mi hoří nedočkavostí. Od chvíle, kdy jsem se na tomhle místě rozloučila s Jonahem po jeho nečekané návštěvě Toronta, uplynuly čtyři týdny, pět dní a dvanáct minut.

Hned poté začaly horečnaté přípravy, během nichž jsem vyplnila a podepsala hromady formulářů, zaplatila nehorázně vysoké poplatky za prodloužení platnosti svého amerického pasu a strávila hodiny na internetu hledáním informací o Anchorage. Máma mě zasypávala nekonečným množstvím otázek typu „opravdu jsi si jistá, že tohle chceš?“ a nabádáním k opatrnosti ve stylu „co když mu jde jen o tvůj dědičný podíl?“, což pochopitelně rozpoutalo nejednu divokou hádku. Se Simonem jsme pak v jeho tajné skrýši vedli nad instantní bramborovou kaší hluboké psychoanalytické debaty o tom, že mě city k Jonahovi *mohou* být jen pozůstatkem našeho pevného pouta potom, co jsme společně museli čelit otcově smrti, a *pokud* tomu tak doopravdy je, není to zrovna pevný základ, na kterém bychom mohli začít budovat společný život.

A samozřejmě jsme si s Jonahem vyměnili nekonečné množství textovek a mezi našimi téměř nepřetržitými telefonáty jsem balila, plánovala a odpočítávala dny.

A teď tu stojím v 5.17 na Pearsonově mezinárodním letišti a v ruce svírám telefon, ve kterém mám tři palubní lístky na tři lety, a čeká mě pět a půl tisíce kilometrů – vzdálenost mezi mnou a Jonahovou náručí, protože jen tak zjistím, jak se to celé vyvine.

Co bys asi tomuhle našemu životnímu veletoci řekl ty, tati?

Je to už víc než tři měsíce, co Wren Fletcher umřel, a přesto neuplyne den, kdy bych na něj nemyslela. Při každé láskyplné vzpomínce mě píchne u srdce. Pokaždé když si procházím to obrovské množství fotek z letošního léta na Aljašce, mám slzy v očích. Při vyslovení jeho jména se mi stále svírá hrdlo.

Když si představím, že ještě v červenci to pro mě byl prakticky cizí člověk – chlap, co se mi ve čtrnácti letech odcizil a do té doby nebyl ničím jiným než vzdáleným hlasem v telefonu –, a přesto nevědomky předurčil můj budoucí život na Aljašce.

Jonaha bral jako svého syna. Určitě by z toho byl nadšený.

„Susan, měli bychom si *vážně* pospíšet, abychom stihli autobus k našemu terminálu,“ upozorní mámu Simon svým laskavým britským přízvukem připomínajícím Hughu Granta, pohladí ji po rameni a kradmo na mě pohlédne. Mohlo nám být jasné, že loučení na letišti nebude zrovna nejlepší nápad. Ale ani to mámě nezabránilo, aby si se Simonem zarezervovala let na Turks a Caicos, který měl odlétat dvacet minut po tom mém, čímž jsme se dostali přesně do téhle situace.

Máma si upraví na hlavě klobouk se širokou krempou, příliš křehký, než aby si ho zabalila do kufru. Můj vlastní klobouk, velmi podobný jejímu, který jsem si na hlavu bláhově nasadila při svém prvním letu na Aljašku, zůstal viset na háčku v Jonahově domě. Nechala jsem ho tam Jonahovi na památku a taky proto, že jsem s ním nehodlala absolvovat ten zdlouhavý let.

Tentokrát jsem oblečená mnohem praktičtěji, v legínách, pohodlném volném svetru a semišových turistických pohorkách, které mi sice zkomplikují bezpečnostní kontrolu, ale na celodenní cestování jsou naprosto ideální.

„Škoda že jste si to nerozmysleli a nestrávíte Vánoce s námi,“ zabručí máma.

„Na to už je trochu pozdě.“ Dost pochybuju, že by byly 23. prosince do Turecka ještě volné letenky. Rozhodně ne ty, co by nestály alespoň pět tisíc dolarů.

Ale já vím, že si máma v tomhle smyslu nedělá marné naděje. Jonah je pevně rozhodnutý, že chce letošní svátky strávit s Agnes a Mabel.

A já jsem pevně rozhodnutá, že chci být s *ním*.

„Napíšu ti zprávu, až večer dorazím k Jonahovi,“ slíbím. *Konečně* se pochlapil a u sebe doma zavedl internet.

„A zavolej mi, hned jak se probudíš.“

„Jo, jo...“ Obejmu mámu kolem ramen a přitisknu ji k sobě. „Užijte si Vánoce na pláži.“

Na to, jak je drobná, mě překvapivě silně obejmě. Zatímco mě k sobě tiskne, vdechuju její květinovou vůni. Pro floristku vážně příhodné. „Budu se modlit, aby začalo sněžit, až když tam dorazíš,“ špitne a z jejího zastřeného hlasu se mi sevře hrdlo. „Pozdravuj ode mě Jonaha.“

„Budu.“ Odlepím se od ní a obrátím se k Simonovi, z něhož se z chudáka stal nosič kufrů a celý zarudlý si v tom vedru snaží rozepnout zimní kabát. Co jsem se v září vrátila z Aljašky, začínám si mnohem víc všimnout toho, jak stárne – vrásek brázdících jeho čelo a ústa, jeho svrštělých rukou i šedivějících vlasů. Po dvanáct let byl on mým otcem, na něhož jsem se mohla obrátit. Teď, když jsem si prošla bolestnou ztrátou svého skutečného otce – muže, kterého jsem se naučila znovu milovat –, si moc dobře uvědomuju, že jednoho dne budu muset přežít i ztrátu Simona.

Počítám však s tím, že se tak stane až za spoustu let.

„Tak pilně chytej bronz,“ dobírám si ho. Simon bude nepochybně celé dny schovaný pod největším slunečníkem v okolí, namazaný ochranným faktorem 100 a s proužkem zinku na nose pro ještě lepší ochranu.

„Ty taky,“ odpoví. Zasměju se a on mě pevně obejmě. „Nedělej si o ni starosti. Nedovolím, aby se trápila,“ řekne tak potichu, aby to nikdo kromě mě neslyšel. „Zůstaň s Jonahem na Aljašce tak dlouho, jak budeš potřebovat, vždycky se budeš mít kam vrátit, když budeš potřebovat, a nebudeme se tě na nic ptát. No... Možná jen trochu,“ mrkne na mě.

„Já vím. Díky.“ Ucítím rozechvělé šimrání v břiše, když si přehodím batoh přes ramena, ale pak s úlevou zjistím, že všechny tři kufry se všim, co potřebuju k přežití, už procházejí bezpečnostní

kontrolou, odkud poputují do letadla směr Chicago. „Tak jo... brzy se vám ozvu.“ Co taky jiného říct rodičům v den, kdy se stěhujete na opačnou stranu kontinentu?

Máma přikývne, ztěžka polkne a poslepu šátrá po Simonově ruce.

„Můžeme si kdykoliv zavolat, napsat nebo se vidět přes FaceTime,“ ujistím ji. Jak se od nich vzdaluju, podrážky bot mi kloužou po naleštěných dlaždicích. „Šťastný let.“

„Tobě taky!“ usměje se Simon povzbudivě.

Vylovím z kabelky svůj nově vystavený americký pas a vykročím, abych ho podala muži v uniformě s kamenným výrazem ve tváři. To je poprvé po více než čtyřiaadvaceti letech, co poletím jako americká občanka. Na doklad sotva pohlédne, vrátí mi jej zpátky a kývne na mě, abych prošla.

Ještě naposledy se ohlédnou a uvidím, jak Simonova šlachovitá ruka objímá matčina ramena a pevně ji k sobě tiskne. Když jsem na Aljašku odjížděla posledně, nebyla ani zdaleka takhle rozrušená. Jenže to bylo jen načas. Bylo to kvůli mému otci. A kvůli mně.

Ale tentokrát...

Se stěhuju na Aljašku kvůli Jonahovi.

Kvůli tomu drsnému a neurvalému yettimu, který mi dělal ze života peklo, jehož jsem ještě před několika měsíci *nenáviděla* a s nímž jsem toho od té doby tolik prožila.

A teď opouštím celý svůj dosavadní život, abych byla s ním.

Zhluboka se nadechnu a projdu posuvnými skleněnými dveřmi.

„Už ho zrušili.“ Zírám na rudě blikající údaj na obrazovce vedle mého letu z Anchorage do Bangoru, který měl původně odletět za čtyři hodiny.

„Jo, viděl jsem. Od včerejšího večera sněží jako blázen. Mnohem víc, než předpovídali. Na téhle straně státu je všechno zasypaný,“ zní ve sluchátku Jonahova strohá odpověď.

Vyhlížím z oken, odkud je dobře vidět na ranveje. Nic než modrá obloha, bělostně zasněžený výhled a ledová pokrývka na okenních parapetech, která ještě víc umocňuje mrazivé teploty. „Tady je *na-prostý* klid.“

„No, tebe taky od téhle apokalypsy dělí přes šest set kilometrů a jedno celé pohoří.“

Jonah zmiňoval, že by podle předpovědi mohlo „trochu nasněžit“. Ani jednou přitom však nepoužil slovo *apokalypsa*. „Myslíš, že je nějaká šance, že to ustane?“ Dohodli jsme se, že bude jednodušší a levnější, když poletím normální leteckou společností, aby pro mě nemusel až sem. Vzhledem k okolnostem by ale možná mohl skočit do letadla a...

„Podle všeho ne. Má to vydržet až do zítřka.“

„Do zítřka?“ cítím, jak mi poklesla ramena. A to jsem si říkala, jak ta dnešní cesta zatím probíhá hladce. „To je na prd!“

„Klídek. Tak to tady prostě chodí. Zvykneš si.“

„Nechci si na to zvykat,“ odpovím nasupeně. Po třech návštěvách letiště, dvou zrušených letech a jedenácti hodinách čekání se můj pocit zoufalství stupňuje. Ze všeho nejvíc toužím vidět Jonaha.

Uchechtne se. „Jo, no... Tak snad to tvoje letadlo zítra odletí.“

Spadne mi brada. Zítra je čtyřiaadvacátého. Jestli neodletíme... „Panebože. Já strávím Štědrý den úplně sama na letišti, že jo?“

„Nepředbíhej. Tady se může všechno během chvilky změnit. Hele, už jsem ti zařídil nocleh v chatě dole u cesty. Není to nic extra, ale skoro všude už je kvůli svátkům plno. Znáš se s majiteli, Chrisem a Andreou. Jsou to fajn lidi. Jezdí tam kyvadlová doprava.“

„Díky,“ odvětim rezignovaně.

„Není zač, barbíno.“

Navzdory svojí nakvašené náladě se usměju. Dřív jsem nesnášela, když mi takhle říkal. „Už sis zase nechal dorůst vousy?“ pořád se ho na to ptám a on se neustále vykrucuje. Doufám, že jo – ve snu by mě nenapadlo, že si zrovna tohle někdy budu přát.

„Asi si budeš muset chvíli počkat a uvidíš. Běž. Čapni těch svých pětadvacet kufrů a vyraz tam. Pak mi zavolej.“

„Fajn –“ Kousnu se do rtu, abych potlačila nutkání vyslovit ta dvě malá slůvka, která jsem před měsícem u letištní brány spolkla a jež od té doby polykám při každém telefonátu, protože jsem přesvědčená, že je poprvé nemůžu vyslovit ze vzdálenosti tisíce kilometrů.

Ale někde v hloubi duše mám strach, že to Jonah necítí stejně. Alespoň zatím ne. Vím jistě, že to se mnou myslí vážně – jinak bychom tohle přece nedělali. Ale jestli je něco pro Jonaha typické, pak je to jeho přímota a odvaha, a to, že mi zatím neřekl, že mě miluje, může znamenat, že si třeba ještě není tak úplně jistý.

Takže já *nemůžu* být první, kdo to vysloví.

„Brzo se ti ozvu.“

Jonah se tiše zasměje. „Jo, jasně. Uvidíme se brzy, Callo.“

Snažím se víc nezdržovat a zaměřím k pojízdnému pásu se zavazadly. Naštěstí se na něm točí kufry z chicagského letu. Svůj kufr tu ještě nevidím, tak stojím, čekám a doléhá na mě obrovské zklamání z toho, že jsem na noc uvízla v Anchorage – bez Jonaha.

Za půl hodiny, dlouho poté, co kufry přestaly sjíždět z točny a poslední cestující odjeli i se svými zavazadly, přidávám na svůj seznam věcí, které se při mém stěhování na Aljašku totálně podělaly, i ztracené kufry.

Jednou se tomu možná zasměju... jednou snad.

Kapitola třetí

„Proč se mi na Aljašku nikdy nepodaří dorazit se svým oblečením?“ Od číšníka – muže s rozčuchanými hnědými vlasy, oblečeného v černé košili – převezmu sklenku červeného vína a s telefonem přitisknutým k uchu mu kývnutím poděkuju.

„Bez něj vypadáš náhodou docela dobře,“ podotkne Jonah škololibě.

Tváře mi zrudnou. Naposledy jsem se ocitla bez zavazadel kvůli němu a tomu malému plechovému letadélku, jímž pro mě přiletěl, když mě ještě považoval za rozmazleného spratka, který zaslouží pořádnou lekci. „Máš s tím snad zase něco společného?“

Uchechtne se. „Kéž by. Už ti je našli?“

„Nejspíš jo. V Chicagu je přeřadili kvůli problémům s nadváhou zavazadel. Říkali, že je dnes večer naloží na pozdější let a hned zítřka ráno je přivezou do hotelu.“ Nevím, jestli jim mám věřit. Letištní personál se mi omluvil, nabídli, že mi vrátí peníze za všechny ty nehorázné poplatky, a pak mi věnovali krabičku poslední záchrany s levným jednorázovým kartáčkem a miniaturní zubní pastou. Naštěstí jsem si do příruční tašky zabalila svoje toaletní potřeby i kosmetiku. Díky tomu a noční košili, kterou jsem popadla ve Walmartu u dálnice, tu noc snad nějak přežiju.

Největší starost mi ale dělají vánoční dárky, které jsem si do kufrů přibalila. „Co když nedorazí včas? Letí mi to ve tři.“ Strávila jsem v hotelovém pokoji na telefonu s leteckou společností dvě hodiny, abych si to místo zajistila.

„Bez obav. Minimálně pár dní nebudeš žádný oblečení ani potřebovat,“ naznačí Jonah svým chraplákem to, co přijde, a mně se rozbuší srdce.

Celý minulý měsíc mi občas připadal zběsilý kvůli všem těm přípravám na stěhování, ale zároveň se děsně vlekl. Poslední týdný

před tátovou smrtí jsme žili v podstatě spolu, a když jsme se pak toho mrazivého dne v Anchorage rozloučili, neplánovali jsme v našem vztahu pokračovat ani se o dva měsíce později znovu setkat, abychom spolu strávili čtyři dny.

U mě v ložnici v patře, přímo nad pokojem mámy a Simona.

Nebyly to zrovna ideální podmínky pro intimnosti, po kterých jsme oba toužili, ale i tak jsme si to užili. Ale to měsíční čekání ve mně zanechalo jen nekonečně trýznivou bolest.

Slyšet Jonaha říkat takové věci mi zrovna moc nepomáhá.

Nemůžu se dočkat, až s ním budu o samotě.

Loknu si vína. „Ještě pořád tam sněží?“

„Pořád. Jak je na hotelu?“

Ztiším hlas a šeptem zasyčím. „Když pomínu všechny ty zvířecí mrtvolky?“

Vstupní hala je plná medvědích kůží, jeleních hlav a vycpaných ryb. Stěny v chodbách zdobí kožešiny všech barev a velikostí. Ve vstupní hale visí lustr z různě tvarovaných parohů – posbíraných v lese nebo získaných jako trofej ze zabitých zvířat –, jehož tlumenné světlo ještě víc umocňuje strašidelnou atmosféru tohoto místa. „U recepcce stojí podělanej vycpanej *buvol*.“

„To je pižmoň.“

„To máš fuk. Je to tady jako na hřbitově divoký zvěře.“

„Jo, oni se tím tak trochu zabývají. Andrea je taxidermistka.“

Vykulím oči. „*Ona* tohle všechno vycpala?“

„A většinu toho i ulovila. Měla bys to vidět u nich doma. V rohu obýváku jim stojí dospělý samec medvěda grizzlyho.“

„To zní báječně.“ Zamrazí mě při představě ženy, která s chutí vykuchává zvířata a měří jim očních důlky, aby do nich pak mohla vložit vhodné skleněné kuličky. Něco mi říká, že my dvě si nebudeme vyměňovat laky na nehty.

„Jsi na Aljašce. Lidi tu prostě zvířata střílejí a vycpávají, a nejenom chlapi. Tak to tu prostě chodí. Zvykej si.“

Zaúpím. „Zvykej si“ je nejspíš Jonahovo nové oblíbené motto. „Pod podmínkou, že mi nikdy žádnou mrtvolu nepřitáhneš domů a nebudeš po mně chtít, abych ji stáhla a uvařila.“ Víím, že Jonah chodí na lov. Viděla jsem v sejfu sbírku jeho pušek a brokovnic. Jen si úplně nejsem jistá, co si o tom mám myslet.

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ zaslechnu v jeho hlase náznak úsměvu, „ale jinak je ta hospoda útulná, ne?“

„Jo,“ připustím. Je skromně zařízená, obložená tmavým dřevem, vytápěná venkovským kamenným krbem, kde zrovna teď v nedalekém rohu plápolá oheň. Z oken je vidět na zamrzlé zasněžené jezero Hood, zahalené ve stínech odpoledního západu slunce, celé bílé, až na malá barevná motorová letadla s ližinami místo kol. Na protější straně jezera stojí skromné bytovky z hnědých cihel. Za nimi se v dálce tyčí majestátní pohorí s bělostnými vrcholky.

Zvědavě se rozhlédnu po ostatních stolech. Třetina z nich je obsazená. Zajímalo by mě, kolik z těch lidí tu taky uvízlo a čekají, až se odsud dostanou?

„Tak co si dáš?“

„Nevím.“ Prolistuju jídelní lístek. Mají tu hlavně typicky hospodská jídla a místní specialitou jsou žebírka. „Nejspíš hodně vína, abych utopila svůj žal?“

„Tak se jdi posadit na bar. Měl by tam být Chris.“

Pohledem zabloudím k dlouhému honosnému barovému pultu v barvě tmavého ořechu – nejluxusnější věci v tomhle podniku – a spatřím vysokého muže s prošedivělými vlasy. „Velký hustý knír?“

„Jo, to je on. Celou noc do tebe bude něco hustit. Zeptej se ho na jeho husky. Má psí spřežení, se kterým jejich syn každý rok závodí na Iditarodu. A dej si burger. Andrea je sama připravuje.“

„A *opravdu* z hovězího?“ zeptám se jízlivě, protože vím, s kým mám tu čest.

Jonah se zasměje, ale neodpoví mi. „A taky mají dobrou polévku z máslové dýně.“

Zakřením se. „Dýni nesnáším.“

„Co? Ale prosím tě.“

„Jo, nesnáším. Zvedá se mi z ní kufr.“

„To snad ne.“

„Co je na tom divného? Prostě ji nemám ráda! Stejně tak červenou řepu. Chutná jako hlína.“

Jonah zasténá. „Ježíši, ty seš úplně stejně protivná, jako býval Wren.“

Při zmínce o tátovi, kterého znal Jonah v mnoha ohledech mnohem líp než já, mě píchne u srdce. „To není pravda. On by se nikdy

žádné zeleniny ani nedotkl. Já nejím jenom dýni a řepu.“ Po delší odmlce dodám: „Taky zelí a houby. A nesnáším jahody.“

„*Jahody?* Bože, k čemu jsem se to zase nechal ukecat?“ dobírá si mě. „Tak jo, barbino, vyklop mi to všechno pěkně popořádku. S čím dalším budeš mít ještě problém? Počkej, počkej... vezmu si notes. Tuším, že toho bude *hodně*.“

Úplně ho vidím, jak se ve svých vytahaných džínách rozvaluje na pohovce, svalnaté ruce má založené pod hlavou a jeho široký hrudník obepíná jednoduchá bavlněná košile, která nechtěně odhaluje jeho vypracované tělo.

Na tomhle těle jsem měla dnes v noci ležet já, pomyslím si hořce.

„Tak pěkně popořádku...“ Uvelebím se na svém místě, zapru svoje pohorky o protější židli a ušklíbnu se. „Tak problém, jo? Pro začátek se zarostlýma, nechutnýma chlapama a laciným pivem.“

„*Nee!*“ zabořím hlavu do polštáře, když se v dolní části televizní obrazovky objeví titulky zpráv, že na jihozápadě Aljašky napadlo nejvíc sněhu za posledních téměř padesát let. Doprovodné záběry a fotografie ze včerejška – chumelenice, čtyřmetrové závěje na silnicích, zapadaná auta –, to vše jen skvěle dokresluje.

A co huř, meteorolog v červené bundě lemované kožešinou a s tváří skrytou pod kapucí varuje, že Anchorage se od dnešního rána dočká další vlny nepříznivého počasí. Udělala jsem check-in na svůj let a už teď je označený jako o hodinu zpožděný.

Vylezu z postele a zamířím k oknu, studený vzduch mi příjemně chladí holé nohy, ale je to jen chabá útěcha před tupou bolestí v mé hlavě. Včera večer jsem dala na Jonahovu radu a přesunula se i se svou lítostí na bar, abych se dala do řeči s Chrisem. Byl skutečně tak milý, jak Jonah sliboval, i když jeho otřepané fórky o kanadském přízvuku a královské kanadské jízdní policii byly kapku trapné. Kolem deváté se objevila Andrea a ukázalo se, že není ani trochu taková, jakou jsem si ji představovala – jako vražedkyni ověšenou vycpanými trofejami. Z jejího skřítkovského obličejce orámovaného blondatým mikádem a širokého úsměvu vyzařovaly pouze vřelost a přívětivost.

Pohostili mě červeným vínem – několika skleničkami na účet podniku – a celé hodiny mě bavili historkami o svých loveckých

úspěších a potrhých hostech jejich horské chaty. Od smíchu mě až bolelo břicho a vysloužila jsem si tím pozvání na štedrovečerní večeri, kdybych náhodou v Anchorage zůstala třet.

Bylo už něco po jedenácté, když jsem se dopotácela do svého pokoje, ale donutila jsem se zůstat vzhůru, koukala jsem na filmy a skoro do dvou do rána pracovala na počítači, abych si srovnala své vnitřní hodiny se čtyřhodinovým časovým posunem.

Přesto jsem se dnes ráno probudila v šest.

Rozhrnu závěs a přivítám černočernou prázdnotu, do východu slunce je ještě daleko. Několik tlumených pouličních lamp osvětlujících parkoviště nenavědčuje tomu, že by padal sníh. Pokud se ale nad námi stahují mraky, uvidím je až za několik hodin.

A vzhledem k tomu, jak se mi zatím lepí smůla na paty, se obávám, že štedrovečerní večeri strávím s někým cizím.

Odklopýtám zpátky do postele, abych zkontrolovala, jestli už mi Jonah odpověděl na moji zprávu *Jsi už vzhůru? Je to moc špatný?*, kterou jsem mu poslala hned, jak jsem rozlepila víčka.

Jonah: *Dneska to nevypadá dobře. Jedu do Nespoutané Aljašky, abych jim s tím zmatkem trochu pomohl.*

Zhluboka si povzdechnu. Odmítá tátově charterové společnosti říkat jinak než Nespoutaná Aljaška, ačkoli letadla a malý terminál už několik týdnů nesou nové nablýskané purpurově modré logo „Aro“. To je zatím jediná věc, která se podle něj nějak viditelně změnila. Nový majitel se zaměřil na vylepšení technologického vybavení společnosti a přes léto plánuje modernizaci kanceláře a prostorů čekárny.

Pokud se nám podaří najít vhodné místo poblíž Anchorage, budeme tou dobou už z Bangoru pryč.

Jestli někdy *vůbec* přestane sněžit.

Mám tak mizernou náladu, až se mi chce brečet, a tak zapíjím pár ibuprofenů douškem vody a zavrtám se pod deku.

Před polednem mě z neklidného spánku vyburcuje pronikavý zvuk hotelového telefonu. Je to recepční, která mi oznamuje, že dorazila moje zavazadla. Úleva uprostřed zoufalství. Netrvá však dlouho, protože si zkontroluju telefon a zjistím, že můj let má další hodinu zpoždění. Dobrá zpráva je, že let ještě nebyl zrušen. Zatím.

Žádné další zprávy od Jonaha nepřišly, ale to mě ani nepřekvapuje. Když je v práci, většinou se mi neozývá. Stejně mi to ale na náladě nepřidá. A nepomáhá tomu ani kručení v žaludku.

Aspoň že mi přišla zpráva od mámy, se selfíčkem, jak si se Simonem na pláži, sýrově bílí, připíjejí a usmívají se do objektivu.

Možná jsem ji měla poslechnout a odletět do Turecka. Aspoň bych pak nemusela trávit Vánoce s vycpaným grizzlym, co by mě sledoval při jídle.

Zaženu chmurné myšlenky a začnu se chystat – vezmu si na sebe to stejné cestovní oblečení jako včera, vyčistím si zuby, sepnu si vlasy do culíku a projedu si řasy řasenkou.

Je legrační, že ještě před půl rokem, než se mi do života připlétl Jonah, by mě nikdo neměl šanci přistihnout bez make-upu. Tehdy mi na mém vzhledu záleželo mnohem víc než teď.

Vyjdu z pokoje, abych si dala něco k snídani a vyzvedla si kufry.

A zalapám po dechu při pohledu na zarostlého muže, opřeného o zeď, jehož vysoké svalnaté tělo halí těžký kostkovaný zimní kabát s vrchní vrstvou flísu a popelavě blond vlasy mu zakrývá černá čepice. Upírá na mě svoje pronikavé ledově modré oči.

„Co tady děláš?“ vykřiknu a celým tělem mi projede vlna úlevy.

„Zkus si tipnout.“ Jonahův nakřáplý hlas mi zadrnčí v hrudi. Bože, tak hrozně mi chybělo slyšet ho naživo.

„Ale já myslela, že... ta sněhová bouře...“

„Na chvíli to přestalo, tak jsem toho využil, letěl jsem nízko a modlil se, aby to vydrželo.“ Přejíždí očima po mých vlasech, nosu, ústech a tam se zastaví.

„Bylo to hodně zlé?“

„Mohla bys ke mně už konečně přijít blíž?“ Odlepí se od stěny a vykročí ke mně.

Zabořím se mu do hrudníku a vychutnávám si pocit jeho pevného těla na svém a ucítím jeho vůni – mátové žvýkačky a dřevitého mýdla –, zatímco se naše rty spojí v polibku na přivítanou. „Můj let má zpoždění.“

Obejme mě kolem ramen, přivine si mě k sobě, a když položí svou hlavu na mou šíji, poškrábe mě svými rozježenými vlasy na kůži. Zhluboka se nadechne a pak spokojeně vydechne. „Já vím. Na letišti je děsnej zmatek. Mraky lidí, co se snaží najít ubytování na Vánoce.“

Zavřu oči. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady.“ Najednou mi naše první společné Vánoce strávené v hotelu plném mrtvých zvířat nepřipadají tak strašné.

„Jasně že jsem tady. Přece tě o Vánocích nenechám někde třčet samotnou.“

„Takže zpátky poletím s tebou?“

„Dneska se už vrátit nemůžeme.“ Z napětí v jeho hlase pochopím, že cesta sem do hor byla mnohem náročnější, než se mi snaží namluvit. A pokud jde o létání, Jonah se nebojí skoro ničeho.

Část mého já má chuť mu vynadat – co kdyby havaroval? –, ale ta větší část přemůže dojetí, protože tu riskantní cestu podnikl kvůli mně.

„Miluju tě,“ vyhrknu dřív, než se nad tím stačím zamyslet.

Uplyne několik vteřin, pak se Jonah odtáhne, aby se setkal s mým pohledem, a v jeho očích se objeví zkoumavý výraz.

Zatajím dech a najednou dostanu strach, že budu muset tuhle chvíli přidat na první místo svého nekonečně dlouhého seznamu věcí, které se při tomhle stěhování totálně podělaly.

„Říkal jsem si, jak dlouho ti bude trvat, než sebereš odvalu mi to říct. Zvlášť potom, co jsi z toho na letišti tak zbaběle vycouvala.“ Odhrne mi z tváře neposlušný pramen vlasů. „Už jsem myslel, že budu muset čekat věčnost.“

Zůstanu na něj civět s pusou dokořán. „Tys to věděl?“

„Vy Fletcherové jste se nikdy neuměli vymáčkout.“ Na rtech se mu mihne potutelný úsměv. „Jasně že jsem to věděl.“

Sklopím oči a tváře mi přitom zčervenají. V ponuré chodbě chaty v Anchorage mě Jonah peskuje za to, jak moc jsem podobná svému otci. Takhle jsem si tenhle okamžik nepředstavovala. „No... bezva.“ Co jiného na to mám říct, zvlášť když mé city nijak neopětoval.

Jeho rty se rozšíří do dokonale bělostného úsměvu. „Jsi sladká, když jsi takhle bezbranná.“

Tím mě příšerně vytočí. „Víš co? Beru to zpátky.“

„Ne, nebereš.“

„Ale jo. Myslím, že tě teď dokonce *nenávidím*.“ Snažím se vyprostit z jeho objetí, ale sevře mě ještě pevněji a nehodlá mě pustit.

„Koukni na mě,“ požádá mě tiše.

Po chvíli váhání to udělám. Propichuje mě svýma přísnýma modrýma očima. „Už si ani nevzpomínám, jaký to je tě nemilovat, Callo.“ Rozbuší se mi srdce.

Nakloní se ke mně a přitiskne své čelo na mé. „Už si ani nevzpomínám, jaký to je probudit se a nemuset na tebe hned myslet. Každé ráno se hned převalím přes postel, abych zjistil, jestli mi od tebe nepřišla nějaká zpráva. Každý večer uléhám naštvanej, protože nejsi vedle mě. Protože jsi tak strašně daleko. Potřebuju tě ve svém životě skoro stejně, jako potřebuju lítat. Nebo dýchat tenhle aljašskej vzduch. Ale tebe potřebuju *ještě víc*.“

„Páni. To je...“ polknu knedlík v krku a jsem radostí bez sebe z jeho něžného vyznání. Tohle jsem opravdu nečekala.

Sevře mou tvář do svých dlaní. „Jsi pro mě stvořená. Jsem do tebe blázen, Callo Fletcherová.“ Jeho ústa se spojí s mými ve zdánlivě nevinném polibku, ze kterého se mi podlamují kolena. Z hloubi mého nitra se vydere tiché zavzlykání. To mučivé měsíční čekání na to, až konečně ucítím Jonahovy rty na svých, je u konce.

Popadnu ho za předloktí, tisknu je svýma rukama a opájím se jejich silou. Toužím se znovu dotknout jeho pevných svalů, hladké kůže, jemných vlasů a chci pocítit tíhu jeho těla, pod nímž se celá zabořím do matrace.

Čistě mezi námi, docela mě dráždí, jak mi jeho tvrdá erekce tlačí na břicho.

Ozve se hlasité odkašlání a my se od sebe odtrhneme. Pokojská se ostýchavě usměje, protáhne se kolem nás a zamíří ke svému vozíku na opačné straně chodby.

Kývnu na otevřené dveře hotelového pokoje za námi. „Možná bychom s tím měli jít dovnitř.“ Protože přísahám, že mu každou chvíli rozeprnu pásek a kašlu na to, že nás někdo uvidí.

Jonah vykročí směrem ke dveřím, ale pak se zastaví a rozhodně zavrtí hlavou. „Jestli se dneska odsud chceme dostat, musíme vyrazit hned *teď*. Postupuje to pomalu, ale už se to k nám blíží.“

Zamračím se. „Vždyť jsi říkal, že dneska nikam nepoletíme.“

„To sice ne, ale tady taky nezůstaneme.“

„Kam teda poletíme?“

„Navštívit Santu.“

„Cože?“

„Věříš mi?“

„Jo, jasně, ale –“

„Fajn, tak se už přestaň vyptávat, běž si zabalit a sejdeme se ve vstupní hale. Já tě zatím odhlásím z pokoje.“ Naposledy mě něžně políbí na rty a za hvízdotu vánoční koledy odkráčí pryč.

„Ale co moje kufry?“

„Jsou na recepci,“ houkne přes rameno, „ale už jsem ti říkal, barbino, že teď na sobě pár dní nebudeš mít vůbec žádný oblečení,“ dodá svým hřmotným hlasem.

Rudá jako rak se ohlédnou po pokojské, ale ta se sklání ke svému vozíku a tváří se, že to neslyšela.

A tak se rozběhnu do pokoje, abych si sbalila věci.

Kapitola čtvrtá

„Nevidím ani Santu, ani jeho skřítky.“ Zatímco Jonah krouží svým letadlem nad zamrzlým jezerem, zahlédnu chatku ve tvaru písmene A, krčící se na kraji stromořadí. Vede k ní úzká lesní pěšinka, na jejímž vzdáleném konci se napojuje další stezka, vinoucí se podél spousty vysokých, prořídých stálezelených stromů. Dokonce tudy vede i cesta, i když nevím, jak často se používá.

„Právě jsi ho propásla,“ uculuje se Jonah a ukáže palcem na město, nad kterým jsme právě proletěli. Konečně mi to dojde. „Severní pól! Panebože!“ Zaplaví mě obrovská vlna nostalgie. Nechápu, že mi to nedošlo dřív. „Táta mi vždycky vyprávěl, že tam lítal. Přišlo mi to jako ta nejúžasnější věc na světě.“ To bylo tenkrát, když jsem jeho tvář znala jen z fotek, ustavičně jsem mu něco žvanila do telefonu a on mi trpělivě naslouchal.

Ze sluchátek se ozve Jonahův chraplavý smích. „Jo. No, není to sice *pravěj* severní pól, ale je to severní pól na Aljašce. Vánoce po celý rok. Hlavní třídu lemují obří bílé Santovy cukrové hůlky. Jestli chceš, můžeme tam zítra zajet na sněžném skútru a něco podniknout. Není to tak daleko.“ Ukáže na rozlehlé budovy v dálce, kde se s nadcházejícím soumrakem rozsvítí řada světel. „To před námi je Fairbanks. Je to druhé největší město na Aljašce.“

Když jsme nakládali moje zavazadla na sedadla spolujezdce, znovu jsem se Jonaha zeptala, kam máme namířeno, ale odmítl mi to prozradit. Prošmejdila jsem nákladový prostor, ve kterém měl sbalenou svoji černou tašku, chladicí box, krabici se sušenými potravinami a několik kanystrů s vodou. Naléhala jsem na něj celou cestu, zatímco jsme se snažili uletět blížícímu se nepříznivému počasí na severovýchod, přes zamrzlé pláně a zasněžené horské hřebeny až do takové dálky, že se mraky nad námi rozestoupily a propustily pár paprsků slunce. Přesto jsem z něj nic nedostala, a zatímco se

z vysílaček ozývali ostatní piloti, hlásící svoje souřadnice, informace o počasí a interní fórký, Jonah si užíval můj rostoucí pocit zoufalství.

Teď, když je půl třetí odpoledne a slunce se chystá zajít za obzor, musím uznat, že díky Jonahovi jsem se dostala dál na sever než kdy předtím.

Tohle je teď můj život.

Vzpamatuju se z toho šoku vůbec někdy?

Choulím se ve své těžké zimní bundě a tlustých kozačkách, celá nervózní, protože Veronica – čtyřmístná cessna, ve které jsem strávila tolik času v době, kdy mě a tátu Jonah vozil na každodenní výlety po Aljašce – se při klesání prudce otrásá.

Ačkoli už nemám zdaleka takový strach jako tenkrát v červenci, kdy jsem letěla malým letadlem poprvé, těch pár měsíců bez létání mě připravilo o kus mé dosavadní odvahy. „Kdo tady bydlí?“

„George a Bobbie. Chtěli přijet na Vánoce, ale George přepadla jedna z těch jeho zvláštních předtuch.“ Jonah po mně loupne vědoucím pohledem. Tenhle urostlý pilot ze Středozápadu je totiž vyhlášený tím, že kvůli své pověrčivosti často ruší lety. „Rozhodli se počkat, až přestane sněžit. Nabídli nám svoji chatu na tři dny. Už je kompletně zásobená.“

„To bylo od nich velkorysé.“ Při představě tří dnů strávených s Jonahem o samotě se mě zmocní úzkost. Zatím nejdéle jsme spolu byli *úplně* sami letos v létě, kdy jsme letěli do hor vyzvednout ty dva turisty. Kvůli husté mlze a silnému větru jsme tam nakonec zůstali přes noc a našli útočiště v nouzové chatě. Netekla tam voda ani nešel proud a kromě spacáku a sušeného masa z pižmoňů tam nebylo vůbec nic. Tehdy se obrovské milostné napětí mezi námi vystupňovalo natolik, že jsme mu dali průchod. Tu noc se všechno změnilo.

Byla to také poslední noc, kdy jsem žila v naději, že táta tu rakovinu překoná.

Jonah na chvíli pustí knipl a stiskne mi koleno. „Jsou rádi, že jsi dostala rozum.“

„To se teprve uvidí,“ popichuju ho, ale pak se přestanu usmívat. „Ale co Agnes a Mabel? Víš, že jsi tam s nimi chtěl být. Nebudou naštvané?“ Táta trávil každé vánoční ráno na Agnesině gauči s hrnkem kávy v ruce a nad šachovnicí.

„To Aggie dnes ve čtyři ráno sledovala předpověď počasí a doufala, že se to umoudří a budu moct odletět. Nechtěla, abys zůstala trčet v Anchorage sama. Kromě toho jedou k Georgi a Bobbie na večeri. Bude tam i celá parta Wildových.“

„To zní... skvěle.“ Celá ta léta jsem z našeho odcizení s tátou vinila jeho charterovou leteckou společnost. Naprosto jsem ji nesnášela. Musela jsem přiletět na Aljašku, abych pochopila, že nejde jen o kšeft nebo o nějakou práci, která mu vynese balík. Můj táta a Nespoutaná Aljaška zlepšovali lidem životy. V některých případech je dokonce i zachraňovali. A jeho zaměstnanci pro něj byli jako rodina. Pořád mi nepřijde správné, že mám zdědit všechny ty peníze z prodeje podniku, kterým jsem kdysi tak opovrhovala.

Zaváhám. „Takže tátův dům už je na prodej?“ Na daném úseku silnice vlastnil všechny tři modulární domky – svůj, Agnesin i Jonahův. Zdědil je po mých prarodičích. Můj táta nikdy nedělal rychlá a rázná rozhodnutí, ale poslední týdny před svou smrtí pilně sepisoval notářské listiny, aby až přijde jeho čas, bylo možné majetek okamžitě převést. „Abychom se vyhnuli všem těm nepříjemnostem kolem dědického řízení,“ říkával. Jonah tak mohl snadno uplatnit nárok na dům, který si pronajímal, a Agnes s Mabel připadly do vlastnictví další dva domy, s nimiž mohly naložit, jak uznaly za vhodné.

„Zatím ne. Agnes by ráda na jaře. Nejdřív nám chce dát šanci prodat to společně, a to chvíli potrvá. Zatím se nám ozval jen jeden zájemce.“

Všimnu si, jak říká *nám*, jako by ten dům patřil zčásti i mně, a zahřeje mě to u srdce. „Mohla bych jí pomoci strhnout ty staré tapety v kuchyni, kdyby chtěla,“ řeknu, ačkoli se zhrozím při pomýšlení, že bych měla seškrábat všechny ty divoké kachny. Vzpomínám si, že Simonův dům byl taky celý vytapetovaný, když jsme se k němu nastěhovali. Předtím, než ho koupil, patřil dům jeho anglickým rodičům. Prvosenky v koupelně, rozkvetlé jabloně v kuchyni, šeríky v jídelně.

Máma ještě snad ani neměla vybalené kufry, a už se vrhla do koupelny s kovovou špachtlí. Nakonec si najali někoho, kdo to udělal celé pořádně, protože na jednoho člověka toho bylo příliš, a navíc pochybuju, že by Simon snesl matčiny pohrdavé poznámky ohledně vkusu jeho rodičů, které rozčileně cedila mezi zuby.

Ale Agnes *samozřejmě* pomůžu. Pro tu drobnou, tichou ženu, která byla hnacím motorem mého opětovného setkání s tátou a taky důvodem, proč jsem tady teď s Jonahem, bych udělala cokoli. Kromě toho nemám co jiného na práci, protože Jonah musí ještě jeden měsíc pracovat v Aru.

Bude to pro mě zvláštní pocit, být znovu v tom domě a postupně se zbavovat všeho, co patřilo mému otci. Při tom pomyšlení mi přeběhne mráz po zádech.

„Já taky pomůžu,“ zamumlá Jonah nepřítomně a upřeně přitom sleduje zasněžený úsek jezera před námi.

„Je to zamrzlé, že jo?“ zeptám se ho.

„Mělo by.“

„*Mělo* by?“

„Aspoň doufám.“

Zpražím ho pohledem. „To si děláš srandu?“

„Ne,“ zakření se. „Ale právě proto nejdřív uděláme zkušební průzkum, hlavně abychom prověřili sních, ale taky kvůli přetoku.“

Nemám ponětí, co je to přetok, ale stačí mi jediný pohled na Jonahovu soustředěnou vrásku na čele, a je mi jasné, že teď se ho nemám na nic vyptávat. A zůstávám zticha, i když pak s námi klesá k zemi. Cítím, jak ližiny letadla chvíli kloužou po hladině jezera, a pak se znovu vzneseme. Zakroužíme nad ním, a poté co Jonah pečlivě prozkoumá stopy a zabručí „je to v pohodě“, znovu klesáme.

Za chvíli už Veroničiny ližiny brázdí zasněžené jezero. Zvolna zastavíme asi deset metrů od chaty. S kýmkoli jiným bych se možná bála, že do ní narazíme. Můj táta ale říkával, že Jonah je jedním z nejlepších bush pilotů létajících v nebezpečných podmínkách, a jestli o tom někdo něco věděl, pak to byl právě Wren Fletcher.

Jonah se předkloní a vyhlédne přes čelní sklo ven. „Pěkný, ne?“

„Vypadá to jako pohlednice z dovolené.“ Dvoupodlažní domek z mořeného dřeva kryje strmá střecha s dlouhým střešním převisem, který chrání dřevěné dveře před nepříznivým počasím. Po levé straně z něj vyčnívá vysoký komín. Pod zápražím je plno naštípaného dřeva na oheň a já se nemůžu dočkat, až se u něj dnes večer schoulím.

Chata nepochybně dýchá útulnou vánoční atmosférou, protože každé z pěti oken, včetně dveří, zdobí tradiční věnce ze stálezele-
ných větviček s červenými stuhami. Na terase vykukují pod vrstvou

čerstvě napadaného sněhu dvě červené zahradní židle, obrácené tak, aby z nich bylo vidět na jezero. Nad terasou visí po celé délce chaty venkovní světelné řetězy.

Zrovna se chystám říct, že je to tu úplně perfektní, ale tu za sebou v houští stromů zahlédnu malou dřevěnou budku s výmluvně vyřezaným srdíčkem na dveřích. Nad tím nemilým překvapením zoufale záúpím.

„No tak... Přece nejsi z cukru,“ popichuje mě Jonah, čímž mě ještě víc naštvě. Dobře ví, jak kadibudky nesnáším.

„Právě že jsem. *Zvykej si,*“ vrátím mu jeho oblíbenou hlášku. „Tady je příšerná kosa! A tma už trvá snad patnáct hodin.“

„Spíš tak devatenáct až dvacet.“

„Aha! Ještě lepší.“

Uchechtne se. „Vždyť o nic nejde.“

„Říká člověk, co otevírá dveře tak, že je vyrazí. Zatímco já se budu muset brodit půlmetrovým sněhem potmě – nejspíš s divokými šelmami a dalšími krvelačnými bestiiemi z okolí – a při každém čůrání mi bude mrznout holej zadek!“

„Je tam infra lampa.“

Zpražím ho pohledem, což ho rozesměje.

„A můžu ti ten zadek potom pomoci rozmrazit?“

„No, to budeš muset,“ zavrčím.

„Bože, ten tvůj negativní přístup mi fakt chyběl.“ Prsty mě obejmě zezadu kolem krku a něžně mě z legrace začne škrtit. „No tak... Pojdme to tady trochu zprovoznit.“

„Můžeš si sundat kabát i boty. Myslím, že už je tu konečně dost teplo.“ Jonah přiloží do kamen další polínko. Zevnitř se rozlije oranžová záře.

Abych si jeho tvrzení ověřila, fouknu do vzduchu. Když jsme do téhle malebné chalupy ze sukovitého borovicového dřeva poprvé vkročili, náš horký dech se v tom mrazu úplně rozplynul. Teď se tu však díky plápolajícímu ohni a vyhřátým kamnům drží jen mírný chlad.

Skopnu boty, svléknu si parku a místo ní si vezmu červeno-černě kostkovanou flanelovou bundu a vlněné ponožky, které jsem vylovila z kufru. Se sklenkou červeného vína, kterou jsem si nalila po

vybalení našich zásob jídla – většinou svačinek a hotovek z Agnesina mrazáku, ale také krutích prsou připravených v kastrůlku na malém propanbutanovém vařiči –, se opatrně usadím na futon, abych neshodila olejovou lampu, vrhající tlumené, ale hřejivé světlo. „Jak často sem Bobbie a George jezdí?“

„Vždycky v létě, na týden nebo dva, a o víkendech, jakmile skončí sezona. Obvykle jsou tady od Vánoc až do Nového roku.“ Ještě naposledy štouchne pohrabáčem do hořících polen a pak zavře a zajistí malá dvířka u kamen. „Chystají se sem odejít na důchod. Zařídí si to tady tak, aby se tu dalo pohodlně žít po celý rok.“

„Po celý rok? To bych se asi unudila.“ Zvědavě tékám pohledem po místnosti plné roztomilých drobností, patřících Bobbie, jako je vyšívaný polštářek, pastelový akvarel letadla plujícího po jezeře, kýchovitá vývěska o kouzlu domova. To všechno mi připomene veselou pokladní v obchodě s potravinami s lehkým alabamským přízvukem.

Nad námi se nachází malá podkrovní místnost, kam se vejde jen manželská postel a dva úzké noční stolky. Neumím si představit, jak takový George, urostlý chlap s hustým knírem, šplhá v noci po žebříku nahoru. „Jak se jim podařilo dostat nahoru všechen ten nábytek?“

„Dost těžko, na lanech. Pomáhal jsem jim s tím.“ Jonah se vedle mě s úlevou svalí na futon. Od chvíle, co jeho pohorky před několika hodinami dopadly na zasněženou zem, se nezastavil. Vyklidil a zajistil letadlo, nanosil dříví na otop, nabil a připevnil na stěnu zbraň, nastavil různé plynové, olejové, bateriové a solární zdroje energie, které udržují tuhle chatu v provozu. Už teď básní o tom, jak zítra našťípe další dříví a vyrazí na čtyřkolce pro vodu k městské studni.

Položím mu hlavo na rameno, vdechuju vůni hořícího dřeva a vychutnávám si ticho i zvuk praskajícího ohně. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem byla naposledy tak spokojená. „Bylo by fajn mít takové místo, kam bychom mohli utéct.“

Pozvedne obočí. „I kdyby tam byla kadibudka?“

„Jezdila bych tam jen v létě.“ Zjistila jsem, že v zadní části srubu je malá koupelnička, využitelná v teplejších měsících, kdy voda v potrubí nemůže zamrznout.

„Takhle se mi moje princeznička líbí,“ popichuje mě a rukou mě láskyplně hladí po stehně. Pak ale jeho hlas zjihne a zvážní. „Takovou

chatu si můžeme taky pořídit, až to všechno dořešíme. Dej tomu pár let, než se někde usadíme, pak můžeme uvažovat o koupi pozemku někde tady na severu a postavit si něco vlastního.“

„Něco jako tohle?“

„Možná o něco větší.“ Na chvíli se odmlčí. „Dost velký pro nás a našich dvanáct dětí.“

„*Jenom* dvanáct?“ předstírám údiv, ale zašimrá mě v břiše. „Co kdybychom to nejdřív zkusili s jedním a uvidíme, jak si povedeme?“ Ze všeho nejvíc si na Jonahovi cením jeho přímočarosti. Díky tomu si můžeme povídat o věcech, do nichž bych se asi jinak nepustila, kdyby záleželo na mně. Poprvé se o dětech zmínil už v Torontu. Nejspíš si mě chtěl proklepnout, protože když jsem mu potvrdila, že *časem* děti určitě chci, vyloženě se mu ulevilo.

„To beru.“ Jonah mě chytne kolem pasu a zdvihne si mě na klín tak, že sedím čelem k němu a objímám ho přitom svými stehny. Zhluboka vydechne, když svými rukama pevně uchopí mé boky a jedním plynulým pohybem je obkreslí směrem nahoru, přes pas až k mým nadržům.

Pohrávám si s prameny jeho popelavě světlých vlasů, zatímco se moje tělo chvěje neskrývanou touhou. V srdci cítím, že si tohoto muže vážím čím dál tím víc. Nemám v úmyslu stát se v dohledné době matkou, ale to, že je Jonah tak odhodlaný, tak sebejistý a vůbec se té myšlenky neděsí, mi připadá neskutečně sexy. A to jsem si myslela, že už to víc nejde.

Obratně mi sundá z ramen flanelový kabát a nechá ho volně spadnout na zem. Poté přijde na řadu svetr a mně zůstane jen tenká bavlněná košile. Zachvěju se, přestože už necítím chlad.

„Co jsi říkal na ten dům?“ zeptám se a rukou přitom hladím jeho široká ramena, pevnou hrud' a vypracované břicho. Jonah prý vděčí za svou postavu norským genům. Co ho znám, ještě jsem ho neviděla zajít do posilovny, takže na tom možná něco bude.

„Jaký dům?“ zajede mi svými mozolnatými prsty pod tričko, sklouzne po zádech a nahmatá zapínání podprsenky. Jediným pohybem háček povolí. Celým tělem mi projede toužebné rozechvění, když odhrne krajku a sevře mi prsa ve svých dlaních tak něžně, jak bych to od něj nikdy nečekala.

„Ten, co jsem ti posílala v sobotu.“

„Poslalas mi inzerát na dům o rozloze tisíc metrů čtverečních v Anchorage, blízko Walmartu.“ Zvedne mi ruce nad hlavu a přetáhne mi přes ni tričko. Odhodí podprsenku, jako by to byl nějaký kus hadru, a vystaví tak horní polovinu mého těla chladivému nočnímu vzduchu. Na chvíli se opře, jako by se mým nahým tělem kochal a rozhodoval se, co s ním provede nejdřív. Jde jen o nepatrný okamžik, a přesto se mi zdá jako věčnost, ztuhnou mi ňadra, ztvrdnou bradavky a v žilách se mi rozproudí krev.

„Má to obrovský pozemek. A nájemné není vůbec špatné.“

Upřene se na mě zadívá. „V dubnu mi bude dvaatřicet, Callo. Už si nechci nic pronajímat, pokud nemusím. Pojdme hledat něco, co by se dalo koupit. Něco, co bude stoprocentně naše. Menší dům na větším pozemku. Nechci, aby nám na dvorku stál Walmart.“ Rukama přejíždí po mých zádech a přitahuje si mě k sobě blíž a blíž. Skloní se, aby mi olízl špičku jedné bradavky, a pak ji vezme do úst a začne ji silně sát.

Užívám si ten rozporuplný pocit vlhkého jazyka a ježatého strniště – bude trvat další měsíc, než se tomu bude zase dát říkat vousy –, ale hlavou se mi přitom honí všelijaké myšlenky. Jonah se už jednou zmínil o možnosti koupě místo pronájmu. Moje matka tvrdě prosazovala to druhé. Trvala na tom, že to není tak závazné. A méně složitě k vypořádání, kdyby to mezi námi neklapalo. Abych se mohla jednoduše kdykoliv sebrat a vrátit se domů.

Jako to udělala ona.

Tvrdí, že jen plní svou mateřskou povinnost a musí mě varovat před problémy dřív, než do nich spadnu.

Ale já nejsem jako ona a Jonah rozhodně není jako můj otec. Chce se usadit a mít *se mnou* děti. Naše rozhodnutí se neřídí žádným náhodným těhotenstvím.

Dodává mi odvalu, že Jonah věří v nás dva a naši společnou budoucnost. „Fajn. Můžu začít hledat místa na prodej –“

„Callo?“ zašeptá mi Jonah do kůže a mně z jeho horkého dechu naskočí husí kůže. Miluju, když vysloví mé jméno svým tichým, chraplavým hlasem.

„Jo?“

Vzhlédne ke mně s pohledem zastřeným ve slabém světle lampy. Vzpomínám si, jak jsem ty ledově modré oči uviděla poprvé – překrásný

rys, který schovával za slunečními brýlemi a jízlivými poznámkami. „Máme moře času to všechno probrat. Ale musíme zrovna *ted?*“ chytne mě za boky svýma drsnýma, silnýma rukama a přitáhne si mé tělo ke své pánvi. Nemůžu si nevšimnout jeho erekce, tvrdé jako skála. „Jestli v tobě nebudu do tří minut, tak asi umřu.“

Zachichotám se, ačkoli mi po celém těle začíná být pořádné horko. „A ty *mně* budeš říkat, že přeháním.“

„Myslím to smrtelně vážně. Umřu přímo tady, v Georgeově chatě. Ten pověřivý mizera sem pak už nikdy ani nepáchne.“

„To přece nemůžeme dopustit,“ prohlásím s hranou vážností a vezmu jeho ostře řezanou tvář do svých dlaní. Má nebyvale pohlednou tvář, výrazně mužské rysy, a přesto je díky svým vystouplým lícním kostem, plným rtům a dlouhým řasám skoro až *klukovsky něžný*.

V očích se mu mihne dábelství záměr. „Ne. To rozhodně ne, když byli tak velkorysí a půjčili nám tohle místo.“

„Přesně tak. Musíme udělat *všechno* pro to, aby se sem oba mohli vrátit.“ S rozpustilým úsměvem se o něj otřu boky a zaslechnu tiché zaklení. Nakloním se k němu, něžně ho políbím, špičkou jazyka mu přejeđu po dolním rtu a pak vklouznu do jeho úst.

Jonah zaryje nehty do mých boků. „S těmi třemi minutami jsem si nedělal srandu.“ Vyjeknu, protože mě sveze z klína a povalí mě na záda na rozložený futon. Svě nedočkavé prsty zahákne za pružný okraj mých legín a kalhotek, a zatímco mi je stahuje dolů, sleduje svým spalujícím pohledem každý centimetr mého obnaženého těla. Během několika vteřin ze mě svlékne i ponožky a všechno ostatní.

Lačně sleduju, jak ze sebe v rekordně krátkém čase shazuje všechno, co má na sobě. Jeho tělo je dokonalé – mohutné a souměrné – a jeho kůže má zlatavě olivovou barvu, dokonce i teď během zimy. Pořád jsem se nerozhodla, která část Jonahova těla se mi líbí nejvíc, jestli jeho široká vypracovaná ramena, mohutný krk, klíční kost vystupující nad prsními svaly nebo jeho impozantní břicho vedoucí až dolů k oné části, která je silná a sametově jemná a momentálně napjatě čeká na svou chvíli.

Vrhne se ke mně, celou mě zakryje svým mohutným tělem a svou vahou se usídí mezi mými stehny. „Na tuhle chvíli jsem poslední měsíc myslel snad každou minutu.“ Svými prsty se zaklesne do mých, roztáhne mi ruce nad hlavou a přimáčkne mi je k matraci.

Naše hladová ústa se vzájemně objevují, skřípeme zuby o sebe, laskáme se jazyky a rty máme celé rozdrásané, jak s nespoutanou bezstarostností ochutnáváme jeden druhého.

„Už uběhly tři minuty,“ zaseptám a svaly v celém těle mám stažené touhou. Pohupuju proti němu boky, snažím se najít jeho ztvrdlý penis a přiblížit se k němu, aby do mě mohl vstoupit, tolik toužím ho v sobě znovu cítit.

Jediným přírazem do mě hluboko vnikne a zasténá.

A přízračné ticho v chatce se zaplní opojnými zvuky našeho dlouho očekávaného shledání.

„Callo... Vstávej, no tak.“

Zamručím, když mě něčí ruka šťouchne do ramene.

„Tohle prostě musíš vidět.“

„Kolik je?“ zamumlám a odmítám otevřít oči.

„Skoro jedna ráno.“

Zamručím podruhé, tentokrát už hlasitěji a značně podrážděně, a přetáhnu si přikrývku přes hlavu. Bylo už něco po jedenácté, když jsme usnuli na futonu, nazí a úplně vysílení, stočení k sobě do klubíčka. Rozhodli jsme se zůstat raději u ohně, než abychom šplhali po žebříku do podkroví. „To je v Torontu pět. Jestli teď vstanu, tak budu úplně vyřízená.“

„To budeš i tak. Vstávej.“

Vzrušený tón jeho hlasu mě přiměje, abych vystrčila hlavu a trochu se rozkoukala. Jonah musel přiložit na oheň, protože jasná záře z kamen dostatečně osvětluje celou místnost.

Stojí nade mnou jen v teplákách, které má spuštěné nízko na bocích a odhalují tak jeho krásně tvarovanou pánev. Najednou se mi splaší hormony a já se po něm natáhnu, konečky prstů sjedu k jeho pupíku, po tmavé cestičce chloupků a ještě níž... až nahmatám jeho ochablou, ale pořád úctyhodnou délku. „Pojď zpátky do postele.“

Zasměje se, ale rychle ustoupí, pryč z mého dosahu. Hodí po mně legíny, košili a kostkovanou bundu a pak se natáhne pro svou košili. „Potom. Jdeme ven.“

„To si snad děláš srandu, ne?“ Obleču se a následuju ho ke dveřím, přičemž se po cestě zastavím, abych si obula boty a oblékla bundu a rukavice. Vydávám se za ním do mrazivé zimy a dávám si pořádně

záležet, abych při tom dala dostatečně hlasitě najevo, jak se třesu zimou, protože venku je neskutečná kosa.

Veškeré moje stížnosti se rozplynou ve chvíli, kdy spatřím mihotavá zelenomodrá světla, která se pohupují, vlní a tančí na jasném nočním nebi a ozařují hvězdnou oblohu nad námi i zamrzlé, zasněžené jezero pod námi.

„Polární záře!“ vykřiknu okouzleně. Jako by ožilo celé nebe. Jonah se za mě postaví, celou mě zezadu obejmě a zahalí mě do svého tepla. „Tohle je jedno z nejlepších míst na světě, kde ji můžeš vidět.“ Políbí mě na tvář. „Proto jsem tě sem chtěl vzít.“

Ohromeně zírám na tu úchvatnou světelnou podívanou. „Takhle je to tady *vždycky*?“ Doma kvůli příliš jasným světlům velkoměsta nevidím ani hvězdy.

„Za tak jasný a temný noci? Jo, máš velkou šanci, že ji uvidíš, obzvláště v zimě. Ale musíš si na ni počíhat.“

„Bože, to je... fantastický! Musím si dojít pro foťák –“

„Ne,“ pevně mě sevře, abych zůstala na místě. „Vezmu tě sem jindy a můžeš tady prosedět celou noc, pořádně promrznout a udělat si milion fotek. Slibuju. Ale dnešní noc je jen o nás dvou. Je to naše chvíle.“ Opře si bradu o mou hlavu. „První noc našeho společného života.“

Přitulím se k němu. „Vědí všichni, že jsi takový romantik?“

„Sklapni.“ Jeho hrdelní smích mě polechtá na uchu. „Říkal jsem si, že by se ti to mohlo líbit.“

„Líbí se mi to *moc*.“ Stisknu mu ruku v rukavici tou svou. „Děkuju.“ Je tohle život s Jonahem? Bude mě vozit na vzdálená místa a ukazovat mi nekrásnější zázraky přírody? Věci, o kterých jsem neměla tušení a o nichž jsem možná někdy slyšela, ale nevěděla jsem, jak jsou nádherné?

Protože jestli to tak je, pak se tohohle nového života s ním nikdy nenabažím.

Pevně mě sevře v náručí. „Veselé Vánoce, barbíno.“

Zakloním hlavu, abych se svými rty dotkla těch jeho. „Veselé Vánoce, ty jeden velký vztekklý yetti.“

Kapitola pátá

Leden

„Simon si tak strašně spálil nárty, až mu na nich naskákaly puchýře. *Celou cestu domů* musel absolvovat v hotelových pantoflích.“ Podrším před sebou ruku v rukavici a zkoumám složitý krystalický vzor sněhové vločky, než se rozpustí vlivem mého tělesného tepla. Jestli je to vůbec možné, protože je taková zima, až mi mrznou i chloupky v nose. *Aspoň bude slunečno*, sliboval mi Jonah u naší ranní kávy. „Máma ho na letišti donutila použít invalidní vozík. Nejdřív se s ní dohadoval a ztropil hroznou scénu. No, na Simona je tohle asi příliš silné slovo. Jenže pak si kvůli své ,prudké, neustupující bolesti vzpomněl, s kým se to oženil, a urychleně to vzdal.“ Vyprsknu smíchy, když napodobuju Simonův vznešený britský přízvuk.

Neočekávám žádnou odpověď, ale ticho, které se rozhostí, je přímo ohlušující.

„Simon by se ti líbil,“ podaří se mi ze sebe vypravit i přes obrovský knedlík v krku a snažím se překonat hrozící příval emocí. Už je to dlouho, co jsem ztrátu svého táty prožívala tak intenzivně, že stačila pouhá věta nebo vzpomínka – nevinný žertík, kratičkový okamžik či letmý úsměv –, a už se mi draly slzy do očí. Ale když tu teď sedím vedle jeho hrobu, zpátky v Bangoru, tak blízko všemu, co po něm na tomhle světě zůstalo, zdá se mi to všechno ještě příliš čerstvé.

Obejmu si pokrčené nohy na prsou a prohlížím si slavnostní dřevěný kříž, na kterém je úhledným černým písmem napsáno „Wren Fletcher“. Starý hřbitov je plný jednoduchých bílých křížů, rozmístěných bez určitého uspořádání, některé jsou vysoké, čerstvě natřené, s neporušenými nápisy, jiné se naklánějí na stranu, barva se odlupuje a není možné přečíst, co je na nich napsáno. Vybledlé umělé květy omotané kolem dřeva vykukují z těžké sněhové pokrývky, kde zůstanou až do jarního úklidu, kdy je nahradí nové. Nenačnete tu

žádné velkolepé pomníky ani okázalé krypty, které by se honosily přepychem a vyčnívaly nad ostatními.

Na novějším hřbitově na druhém konci města zato najdete spoustu náhrobků různých velikostí, stylů i hodnoty, ale na tomhle původním hřbitově, kde jsou pohřbeni první osadníci Bangoru i moji prarodiče a kde věčně odpočívá můj otec, jsou hroby označeny prostými dřevěnými bílými kříži, bez ohledu na to, jestli si dotyčný mohl dovolit víc. Je to zvláštním způsobem uklidňující pocit – projev solidarity s těmi, kdo se snaží žít na Aljašce prostým životem. A přesto mi pokaždé, když vidím to moře opuštěných náhrobků, přeběhne mráz po zádech.

Pomalu vydechnu, zavřu oči a představím si sebe samu, schoulenou v matčině starém proutěném křesle na verandě otcova modulárního domku a jeho, jak sedí vedle mě v rozvrzaném zahradním křesle a tiše mi naslouchá.

„Jonah mi dal k Vánocům maskáčovou bundu. Věřil bys tomu? Ale ne nějakou pěknou, moderní, s armádním potiskem, kterou bych si třeba i sama vybrala. Je to taková obří, neforemná, zelenohnědá věc, potištěná parožím, co nosí lovci,“ zakřením se. „A zevnitř je svítivě oranžová, takže si ji můžu i obrátit. Chápeš, aby si mě nikdo nespletl se zvířetem a nezastřelil mě, když půjdu běhat.“ Zakroutím hlavou. „A není mi jasné, jestli je to další z jeho kanadských žertíků, nebo jestli si vážně myslel, že se mi bude líbit.“

Zpátky jsme se vraceli 28. prosince za blankytně modré oblohy a prudkého, ledového vichru. Pochutnali jsme si na opožděné štedrovečerní večeři s Agnes a Mabel a nechybělo ani Mabelino poslední čerstvě koupené kuře ve Whittamore's a čtyřmetrový smrček v květináči zakoupený na sobotním trhu. Agnes plánuje, že ho na jaře vysadí na zahradě. Jonah se tvářil jakoby nic, když jsem rozbalila tu objemnou krabici a pochopila, co v ní je. Beze slova jsem si bundu oblékla a pokusila se o vděčný úsměv. Nevím, jestli mi to zbaštil, ale od té doby se o tom nezmínil, a to už uběhly čtyři dny.

„Aby sis to nevykládal špatně, oceňuju snahu, zvláště od kluka, co si kupuje oblečení v místním obchodě s potravinami.“ Taky proto ode mě dostal značkové, tmavé seprané džíny s rovnými nohavicemi, co nemají prověšený zadek, a několik velmi jemných triček s kulatým

výstřihem, bez jediného náznaku kostkovaného vzoru. Hledáním perfektních dáreků jsem strávila celé *dny*, a dokonce jsem naverbovala i Mabel, aby zjistila, jakou přesně má Jonah velikost. Jsou to rozhodně nejhezčí kousky v jeho šatníku. „Vzhledem k tomu, že žiju na Aljašce, je to asi praktické. A na loveckou bundu vypadá dobře,“ zasměju se. „Taky mi pořídil dětskou knížku, jak se bezpečně chovat v divočině. A Mabel s Agnes mi koupily bundu proti komárům, sprej proti medvědům a zvonečky, až si půjdu zaběhat.“

Poté, co jsem s Jonahem a tátou strávila den na ostrově Kodiak a viděla jsem volně se potulujícího grizzlyho, rozhodně nebudu běhat v místech, kde bych na nějakého mohla narazit.

„Agnes jsem nechala vytisknout celoroční kalendář s yettim, aby si ho mohla pověsit ve vestibulu Nespoutané Aljašky. Je na něm i ta jeho fotka, jak štípe dřevo v nouzové chatě. Dokonce jsem si nechala navrhnout logo s nápisem ‚Yeti‘. Původně jsem to myslela jako vtip, ale nevypadá to vůbec špatně. Snažíme se ho přesvědčit, abychom to použili jako název naší charterové společnosti, ale je tvrdohlavý jako mezek. Že je to skvělý? *Yeti*. Jako třeba: ‚Už jste si objednali Yetiho?‘ Podle mě je to chytlavý. Agnes s tím souhlasí. Každopádně jsem jí poradila, aby si ten kalendář pověsila až potom, co se přestěhujeme, aby ho nemohl strhnout a někam schovat.“

Usměju se při vzpomínce na Jonahův výraz, když Agnes kalendář otevřela – nemohl se rozhodnout, jestli mi chce dát pusu, nebo mě spíš uškrtit. „Měl bys ho vidět, tati. Dost by ses nasmál.“ Tím tichým, melodickým smíchem, který mě vrací do dětských let, kdy jsme si na dálku povídali po telefonu.

Znovu mě smete prudká vlna emocí a musím několikrát polknout, abych se nerozbrečela.

Pořádně se zachumlám do své parky – vánočního dárku od Simona – a v tom si všimnu, že se po opuštěné silnici plíží důvěrně známý černý ford pick-up a vzápětí zastaví u hřbitovní brány. Řidička vyskočí, kozačky až po kolena dopadnou tvrdě na zem a obličej jí zakrývá kapuce. Nemusím jí ani vidět do tváře, abych okamžitě poznala tu drobnou postavu, která se ke mně pomalým krokem blíží.

Pozoruju, jak Agnes zamíří do vzdáleného levého rohu, kde je pochovaný její zesnulý manžel – Mabelin otec, jenž zahynul při